

Слави (29 г.) и Жоро (27 г.) Митреви са членове на адвентната църква в Пловдив от няколко години. През лятото имат интересна професия - работят на единствения в южна България въжен влек за водни ски на езерото в с. Орizarе. Те споделят своя опит в християнския живот с читателите на в. „Християнска мисъл“.

Здравейте, момчета. Прави ми впечатление, че винаги, когато ви срещна, сте жизнерадостни и усмихнати. Разкажете ми за своята работа и духовна опитност - как се присъединихте към адвентната църква?

Първо искаме да поздравим всички читатели (особено младите) за това, че сред огромния поток от вестници и списания те търсят духовните ценности, нещо истинско и стойностно, което дава свобода и мир на духа - именно вярата в Бога.

Преди около 10 години много добър мой приятел - Петър, ме покани да отида в неговата църква. Винаги съм си мислил за него: „Много добро момче, но как се е забъркало в тази секта?“ По това време с брат ми посещавахме православната църква. Отидох, но останах много разочарован - мислех си, как може в църква да се прожектира предаване от сателит на стената? Не можех да приема и твърдението на пастора, че Исус Христос е наш приятел. За мен Той беше високо горе - не можех да го „принизя“ и направя приятел. След около четири години Петър ни покани на гости в Германия, където беше започнал да учи. Всяка вечер дискутираше върху духовни теми. Веднъж говорихме дълго по въпроса за почивния ден. Постепенно осъзнах, че според Библията съботата е Божият ден за почивка. Усещах обаче, че нямам сили да взема

решение. Връщайки се назад, можем да кажем, че решаващо за промяна на мисленето ни беше Бо-

жието Слово и влиянието на Святия Дух.

Вие доставяте радост и удоволствие на желаещите да карат водни

ски и уейкборд на езерото. Логично е да имате най-много клиенти през почивните дни. Но в събота възвеният лифт стои неподвижен. Лесно ли взехте това решение?

Когато през 2001 г. започнахме да се занимаваме с този бизнес, почивахме в понеделник. Много от клиентите ни съветваха да работим без почивен ден, тъй като се-

под очите ни се появяваха торбички от недоспиване. Парите бяха малко повече, но какво ни ползваха, като не можехме дори да се храним нормално. Решихме да почиваме в събота. Срещнахме обаче силна съпротива от страна на родителите си и някои

съботата като Божий ден за почивка изглежда не беше пълно. Чувствахме почивката в този ден като бремене. Тогава наш приятел ни каза нещо, което никога няма да забравим: „Момчета, ако съботата е бремене, а не наслада за вас, то по-добре работете

решим твърдо да послушаеме Божията заповед. От опит разбрахме нещо много важно в нашия бизнес: за хората не е толкова важно кога работиш и кога почиваш, а отношението към тях. Господ ни дава сили и мъдрост да се държим винаги коректно

Пътят на съботата към водните ски

и дружелюбно с клиентите си, да сме честни, отзивчиви и внимателни. Това наше държание спомогна много за тяхната толерантност към нас. Откакто почувствахме съботата като наслада и решихме да сме верни на Бога с цената на всичко, доходите ни се увеличиха почти два пъти в сравнение с времето, когато почивахме в понеделник - макар че в един от двата най-активни дни лифтът е затворен!

Друга опитност и повод за благодарност е фактът, че досега не са ставали инциденти и злополуки с нашите клиенти, макар водният спорт да не е от безопасните.

Какво бихте пожелали на младите адвентисти?

Две неща: опитайте лично и вижте как Господ ще ви благослови и второ - каквото правите, правете го от убеждение.

Благодаря ви за искреността и ви пожелавам усмивката да не слиза от лицата ви!

Разговора води **Вениамин Тончев**

зонът е само три месеца. Послушахме ги и започнахме нон стоп. Издържахме не повече от месец и половина. Изнервихме се,

клиенти, които идваха само тогава. Посещавахме адвентната църква редовно едва от 2-3 месеца - убеждението ни относно

тогава!“
Трябваше да измине близо една година в търсене, изследване, молитва и общуване с Бога, докато

Албена Василева е кръстена през 1992 г. и е член на Църквата на адвентистите от седмия ден в гр. Радомир. През 1995 г. постъпва на работа във фирма „Евелин 29“ - за производство на чайове и галеника. Там се среща със Сийка Василева и я запознава с адвентната вест. Двете стават добри приятелки и заедно осветяват съботата. През първите 6 месеца Албена няма проблеми с работодателя си, но поради многото поръчки към фирмата и голямата натовареност директорът на предприятието издава заповед да се работи и в седмия ден, а да се почива в неделя. Когато разбира това, Албена заявява на шефа си, че не може да приеме промяната, защото е адвентистка от седмия ден. Той обаче не е доволен от нейния отговор и започва всеки понеделник да я привиква в кабинета си и да я разубеждава. Албена е твърда и казва, че с удоволствие ще идва на работа в неделя, но не и в събота.

В това време и Сийка започва да пази съботата с нея и да посещава църквата, което допълнително ядосва шефа на фирмата и той поставя категоричен ултиматум на Албена: „Ако не дойдеш тази събота на работа, в понеделник не се явявай!“ Тя обаче отива в онзи понеделник

да си вземе багажа от гардеробната и напуска. Четири дни по-късно, в петък, приятелката ѝ Сийка отива при директора и му казва, че за да не бъде изгонена като колежката си, предпочита сама да напусне фирмата, защото и тя иска да пази съботата. Г-н Милев я изглежда и, без да ѝ отговори, напуска помещението. Към края на работния ден се връща при Сийка и ѝ казва: „Кажи на твоята приятелка да дойде в понеделник на работа и отсега нататък, когато другите работят в събота, вие ще работите в неделя!“

През следващите месеци обаче шефът не престава да тормози Албена. От време на време я привиква и я упреква, че е завербувала за тяхната църква една от най-добрите му работнички Сийка. Поради ненавистта си към тяхната вяра ги кара да вършат най-черната работа. Въпреки всичко с времето двете приятелки се доказали като безупречни, честни и отговорни работнички, повече от всички други. Това не останало скрито от директора. „Ние ходехме да вършим всичко, което ни кажат. Другите през работното си време се криеха често, пушеха, не работеха качествено. Даже веднъж хванаха няколко души да крадат

чайове и г-н Василев - главният шеф на фирмата, ги уволни моментално. Той започна постепенно да ни цени и да гледа с други очи на нас. Нещата започнаха да се обръщат подобно на преживяването на Йосиф в Египет - от затворник той става най-довереният човек на фараона.“

АДВЕНТИСТКА СПАСЯВА СВОЯ ШЕФ

В това време Сийка напуска и се омъжва за проповедника Пенчо Делинов, а Албена остава да работи във фирмата и става най-довереният човек на шефа. Тя е от ромски произход, но това не се превръща в пречка да се ползва с по-голямо доверие от останалите. Г-н Василев я назначава за управител на фирмен обект в планината Осогово. На никого друго няма доверие освен на нея и отбелязва, че този факт се дължи именно на вярата ѝ в Бога. Тормозите спират. Той ѝ оставя дебитната карта на фирмата, за да тегли, пазарува, плаща фирмени сметки и дори, ако прецени, да продаде нещо от имуществото на фирмата.

Това положение на

нещата продължава вече 10 години.

Днес Албена е все още довереният човек на шефа и той разчита на нея за всичко. Съжалява, че я е тормозел заради вярата ѝ през предишните години, и прави тази изповед пред много хора. За капак на всичко с Божията милост и

всичко. Наблизо нямаше други работници и щеше да отнеме много време, докато ги извикам. Реших сама да направя нещо, въпреки че съм със слаба физика, за разлика от едрия г-н Василев. Когато се покатерих нагоре, го видях - хванал се с едната ръка за края на тръбата, а другата му бе във въздуха и всеки момент можеше да падне,

при което със сигурност нямаше да остане жив, тъй като бе високо, стръмно и каменисто. Проврях се през един тесен процеп близо до тръбата. Подадох му ръка. И досега не раз-

бирам как се почувствах толкова силна, откъде ми дойде тази сила, за да го издърпам нагоре! Всеки път, когато той си спомни обстоятелствата на ситуацията, ме гледа учудено и се удря по челото с мисълта как така аз, слабата жена, съм могла да го издърпам него - едрия мъж! Зная обаче, че Бог ми даде тази смелост и сила, така че заслугата за спасението на моя шеф е Негова. За това нещо той и съпругата му споделиха, че ще ми бъдат признателни цял живот. Когато скоро след това мои колеги закачливо ме попитаха: „Бени, сега, когато е продадена тази част от фирмата, къде ще отидеш да работиш?“, г-н Василев чу и каза: „Вие не се тревожете за нея. За други няма да има работа, но за нея винаги ще има място в моята фирма. Може да изгонят мъжете от дърводелната, но тя ще е при мен.“

След всички тези години днес г-н Василев, неговият син и съпругата му открито споделят пред техни невярващи приятели, че има Бог, и се молят заедно с мен. Вярвам, че Господ ще продължи да работи в тяхното сърце, докато напълно Му се посветят.“

Пенчо Делинов